На дворі, якось опівдні,
Заможний чоловік насипав на рядні
Чимало Перлів просушити,
Бо в скрині почали жовтіти.
— Гляди! — озвався через тин
Кум Северин,-
Як доберуться Свині — потокмачуть! —
Хазяїн засміявсь, любив він шуткувать.
— Їм не судилося сього добра вживать,
Так хоч нехай побачуть.-
Не в добрий час промовив неборак,
Бо вийшло онде як:
Добрались Свині, все порозкидали,
З землею Перли помішали,
Поживи не знайшли,
Похрюкали й пішли,
А другі їм назустріч: — Що, сестриці,
Поласували добре там?
Пожива буде й нам?
— Та де там,— кажуть,— все дурниці:
Насипано блискучих камінців;
Нам тільки клопоту хазяїн наробив,
Ми перерили все — хоч би тобі гнилиця…
Вертайтеся, бо нічим поживиться.

Свята старовино! Про тебе я згадав;
Правдивії слова твої не вмерли,
І я промовлю їх, щоб світ не забував:
Коли ти маєш Перли,
То й розум май
І перед Свинями не розсипай.
1892-1893.